

Bred satsning – smal effekt

Rudi Myrvang

Psykolog, spesialist i arbeids- og organisasjonspsykologi, leder for Psykologforeningens spesialistutvalg i organisasjonspsykologi
Consummatum AS

Det nye hovedsatsningsområdet til Norsk psykologforening er for bredt og inkluderer for mye.

Landsmøtet valgte nylig Utdannelse og arbeidsliv som påvirkningsfaktor og inkluderingsarena som hovedsatsningsområde for de neste tre årene. Det opprinnelige forslaget fra sentralstyret var det langt smalere Arbeidsliv som påvirkningsfaktor og inkluderingsarena. Men Hordaland lokallag vant frem med sitt alternative forslag, som også innbefattet den lettere arkaiske formuleringen utdannelse. Overordnet er det gledelig at Landsmøtet våget å tenke nytt og ikke bare resirkulerer et tidligere satsningsområde gjennom seks år. Likevel er det problematisk at hovedsatsningsområdet nå står i fare for å bli faretruende bredt.

Satsningen må gi klare og tydelige resultater, synlige både for samfunnet og psykologstanden

Hovedsatsningsområdet er ment å uttrykke Psykologforeningens politikk på ett nærmere bestemt samfunnsområde, der psykologisk kunnskap kan gi vesentlige bidrag til å løse hittil uløste oppgaver. Et vellykket hovedsatsningsområde er altså en første satsning på et nytt felt som etter hvert kan ende opp som en del av foreningens daglige drift. Da er det desto viktigere at foreningen satser på noe som kan gi klare og tydelige resultater, resultater som blir synlige for både samfunnet og psykologstanden. Da er det avgjørende at foreningen klart og tydelig kan avgrense og operasjonalisere satsningen, og at det utvikles klare suksesskriterier. Å legge til «utdannelse» gjør dette arbeidet vanskeligere.

Vi må se utover oss selv

Hordaland lokallags begrunnelse for å utvide satsningen fremstår også som underlig navlebeskuende: nemlig at PPT-psykologene i langt tid har blitt oversett. At en psykologgruppe gjennom mange år har vært oversett, er selvsagt uheldig. Samtidig er det ingen god argumentasjon for valg av hovedsatsningsområdet, et valg som jo primært bør tuftes på et ønske om å bidra med psykologisk kompetanse til å løse viktige, overordnede samfunnsoppgaver. Det handler om hvordan vi som psykologer kan bidra positivt i den samfunnsmessige utviklingen. Det handler ikke om hva vi kan oppnå som profesjon, men hvordan vi kan bevare og utvikle den tilliten og anseelsen profesjonen gjennom mange år har opparbeidet i storsamfunnet.

Samtidig er det slik at en satsning på et samfunnsområde der vi hittil i begrenset grad har satt vårt preg, også vil kunne ha positive effekter for psykologstanden. En satsning på arbeid kan bidra til flere nye psykologarbeidsplasser, og på den måten gjøre norske psykologer enda mer relevante på et felt som ellers lett vil bli dominert av masterutdannede uten klinisk kompetanse.

I vår kronikk «Vesentlig arbeid, vesentlig satsning» i septemberutgaven av Psykologtidsskriftet argumenterte Anette Høy Dye og jeg for at Arbeidsliv som påvirkningsfaktor og inkluderingsarena burde bli neste hovedsatsningsområde. Vår argumentasjon her bør være relevant, også nå når

sentralstyret skal klargjøre de nødvendige målsettinger, avgrensninger og operasjonaliseringer for satsningen for denne landsmøteperioden.

På vegne av Fagutvalget for organisasjonspsykologi vil jeg henstille til det nye sentralstyret om å avgrense og operasjonalisere satsningsområdet med kløkt og visdom, og tolke «utdanning» i retning av yrkeskvalifisering, og fokusere på de deler av det store utdanningsfeltet som direkte er koblet til hvordan man kan tilrettelegge for at sårbare individer både kommer seg inn i og forblir i arbeidslivet, ikke utdanning i mer generelle termer.